

T 440

ČSN 50 6210

Kčs 2,10

Deník

Vlastimila Nešuky

Brněnské papírny, n. p., Brno

10.5. 1946

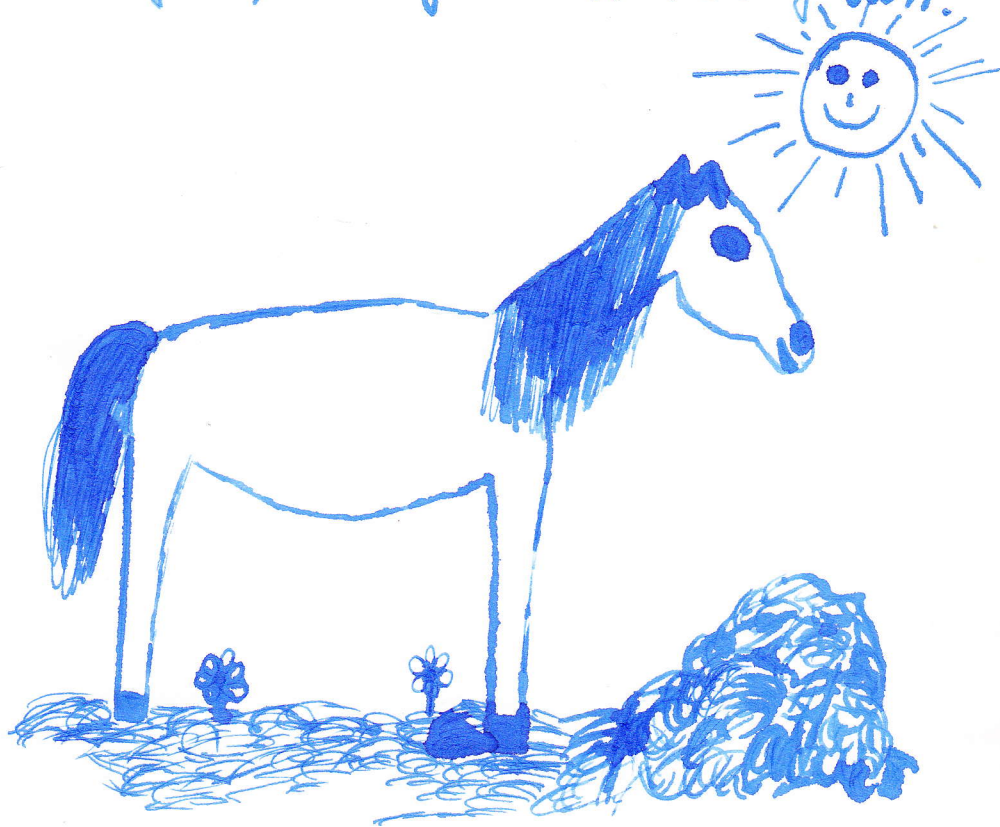
Ustávám ještě před rozbráskem. Ostatně jako
vždycky, budím mladšího brácha Ládu, to je
ale nadlidský úkol. Nakonec ale vždycky
nějak ustane. Zapřaháme a vyrážíme na zelený.
Do snídani jsme spátky. Rychle do sebe
něco naháíme a padáme do školy. Nijsem
úplně nejpilnější žák, z češtiny budu mít
asi štyčku *. Obědváme zase doma.

Já jdu s Lárou plítkovat řepu. Je to ta
nejlepší kobla, jakou si člověk může přát.
Nikdy neuhne z řádku. Pěsná jako stroj ale
dneska mě pěkně vypekla. Myslím že to byl rajíc
nebo něco silně se ho lekla. Dokonce se mi
vytrhla z kábla a metala pryč. Pádil jsem
za ní, ale nemohl jsem jí stát. Jřkovi
voči, ta metala. Doběhl jsem domů a bál
se, co řáta na to.

Žena sam ale už byla. Vrátila se domů, holka
jedna. Včera jsme hlídáme s ládou u vrat. Táta
sotíž chce poslouchat rádio. Ale ne to český.

Tohle je odněkud dál a prej sam říkají pravdu,
marodil od toho našeho. Nemíme o tom
nikde mluvit, to by byl průvch, vlastně o tom
ani asi nemím psát sem do journalu.

Tak já jdu raději spát, byl to náročný den.

26.2. 1955

Dneska jsme jeli na lázeň, dva roky jsem ho neviděl. Máma
to má těžký. Dře jako kůň. Meri námi bylo sklo. Za
lázeň policajt, na námi policajt. Chlěl jsem toho Adik,
šiel a přitom ho nešlo. Najin kvili těm bachařům
nefoukanějm. Vnařil jsem se puidit povsludivě,
vyprávěl ~~to~~ co doma, co bráchove' a tak.

Dneska ~~se~~ mi nebude dobře spát. Musím
se ale vrátit do školy a tam půjdu na jiné
myšlenky. Těi prostě nedívají smysl.

Jo a lázeň nemá rubej.

